O božji jezi in vzroku katastrof

141. Božja jeza.....

....4 Tedaj znova stopi k Meni stari poglavar Stahar in reče: "Gospod, odpusti mi, če si tudi jaz dovolim pripombo v zvezi z Božjo ‚jezo`!
5 Če opazujemo staro zgodovino sveta v povezavi s trdno vero v Boga, ne moremo povsem spregledati, daje Bog od časa do časa ljudem, ki so postali preveč neukrotljivi, dal še posebno neizprosno in strogo občutiti Svojo ‚jezo` in Svoje ‚maščevanje`.
6 `Jeza je Moja in maščevanje je Moje!' govori Gospod po prerokovih ustih. Da je res, dokazujejo izgon Adama iz raja, vesoljni potop v Noetovih časih, odobravanje tega, da je Noe preklel enega svojih sinov; zatem uničenje Sodome, Gomore in desetih okoliških mest, tam, kjer danes občudujemo Mrtvo morje; še pozneje egiptovske nadloge in muke Izraelcev v puščavi; potem nadvse morilske vojne po Božjem ukazu zoper Filistejce, babilonsko suženjstvo in nazadnje popolno podjarmljenje Božjega ljudstva s pogansko oblastjo!
7 Gospod, kdor z očmi in srcem le nekoliko podrobneje opazuje to Jehovovo ravnanje z grešniki, ki smo edino mi ljudje, ne more odkriti nič drugega kot pravo Jehovovo jezo in Njegovo najhujše maščevanje!
8 Seveda bi lahko rekli: Tako Bog kar najresneje vzgaja Svoje ljudi in cela velika ljudstva s primerno kaznovalno šibo v roki! Toda ni videti, da bi te udarce in klofute delila roka nadvse ljubečega Očeta, temveč tako, kakor bi jih delil strašno jezen, četudi marsikdaj nadvse pravičen sodnik na življenje in smrt, na kugo in prisad!
9 Tako menim, seveda, če nam svetovna zgodovina oznanja čisto resnico; če pa je vse žalostno naštevanje tega, kar je Bog storil, le izmislica, potem je to, kar imenujemo Božja ‚jeza in maščevanje, še vedno lahko jedro Njegove večne, najčistejše ljubezni. To sem navedel le zato, ker si Ti, o Gospod, prej sam pojasnil jezo in maščevanje!
10 Kljub temu bo seveda tako, kot si Ti, o Gospod, prej povedal; še vedno pa je čudno, da je v starih časih napovedani Božji ‚jezi`, ko se človeštvo ni poboljšalo in resnično spokorilo, sledila najhujša kazen, in to v velikem in majhnem ter v splošnem in posameznem, brez prizanašanja! Ob tej priložnosti bi kazalo tudi nekoliko pobliže osvetliti, kako je to združljivo z najčistejšo ljubeznijo brez jeze in maščevanja!"

142. O prvem človeškem paru

1 Rečem Jaz: "Prijatelj, tako kot si zdaj ti govoril o ‚Božji jezi in maščevanju`, pravičnosti in ljubezni, presoja tudi slepec harmonični sijaj mavričnih barv!
2 Ali res še nisi dojel, da je mogoče vseh pet Mojzesovih knjig in spise vseh prerokov, Davida in Salomona, doumeti le po notranjih duhovnih prispodobah?!
3 Kaj res misliš, da je Bog Adama izgnal iz raja tako, da je poslal nadenj angela z plamenečim mečem v desnici kot izganjalnim orožjem? Povem ti: četudi je bilo

Adamu to predstavljeno kot prikazen, pa je bilo le prispodoba tistega, kar se je pravzaprav dogajalo v Adamu samem in je ravno tako sodilo k njegovi vzgoji in utemeljitvi prve religije in pracerkve med ljudmi na zemlji.
4 Na zemlji pa ni bilo nikjer materialnega raja, v katerem bi človeku pečene ribe priplavale v usta, ampak jih je moral tako kot zdaj najprej ujeti in speči in šele potem zmerno použiti; če pa je bil človek dejaven in si je zbiral sadeže, ki mu jih je rodila zemlja, in si tako ustvaril zalogo, je postala vsaka pokrajina na zemlji, ki jo je človek obdelal, pravi zemeljski raj!
5 Le kaj bi nastalo iz človeka in njegove duhovne vzgoje, če se mu, v pravem brezdelnem in požeruškem raju ne bi bilo treba za nič truditi in skrbeti, če bi mu, kot rečeno, najboljši sadeži padali v usta, če bi si moral, ležeč na mehki travi, le zaželeti in bi se vse kar zgodilo, tako da bi moral le odpirati usta in bi se mu najboljši grižljaji sami vrinili vanje?! Kdaj bi postal človek ob takšni vzgoji zmožen pogojnega samostojnega življenja?! Povem ti, da človek v raju, kot si ga zamišljaš ti, do te ure ne bi vedel nič več kot dobro oskrbovan pitan vol ali požrešen polip na morskem dnu.
6 Kaj torej ponazarja angel z ognjenim mečem? Kaj pomeni ta besedna podoba? Človek je bil gol; doslej ni še nihče prišel na svet oblečen. Četudi ni preživel telesnega otroštva, kakor tudi ta oslica ne, ker je telesno nastal ravno tako kot ona, in četudi je Adam meril več kot dvanajst čevljev, in tudi Eva ne veliko manj, kar zadeva prvotne izkušnje o stanju te zemlje, je bil vendarle otrok in se je moral modriti predvsem z izkušnjami.
7 V topli pomladi, poletju in jeseni je že lahko vzdržal gol; toda pozimi ga je začelo zelo mraziti in v srcu, ki ga je Bog čedalje bolj prebujal z duhovnimi in naravnimi vplivi, se je vprašal: Le kje sem? Kaj se je zgodilo z menoj? Prej mi je bilo tako prijetno, zdaj me pa zebe in zaradi mrzlih vetrov me boli koža. Očitno si je moral poiskati bivališče, zavarovano pred vetrom, in si začel telo pokrivati z vsakovrstnim drevesnim listjem. S tem vsiljenim delom je njegovo mišljenje postalo živahnejše in kmalu tudi urejeno.
8 Postal je tudi lačen; veliko dreves in grmov je namreč imelo prazne veje. Šel je daleč in iskal hrano in našel še polna drevesa; zbral je sadeže in jih odnesel v votlino, za katero je odkril, da je dobro bivališče. Tedaj mu je spet spregovorila njegova že bolj izkušena čud: V tem času je zemlja nekako prekleta, in ti, človek, si lahko le v potu svojega obraza nabiraš hrano!
9 Potem ko je prvi človek te zemlje enkrat prezimil v votlini na višinah, ki omejujejo severovzhodni del obljubljene dežele, h kateri sodi tudi naša Galileja, je imel tudi čas, da se je skupaj z ženo opazoval in se poglabljal vase. Tedaj je tudi odkril, da

potrebuje večjo družbo. V snu je bil poučen, kaj naj stori, da bo dobil takšno, se pravi večjo družbo, in po tem poduku je spočel Kajna in kmalu nato še Abela in Seta.
10 Žena pa je bila tista, ki mu je dala prvi navdih za spočetje; prva je namreč v sanjah videla prikazen, kako naj se spočetje zgodi. Te stvari ne bomo spremljali naprej, in povem ti, Moj prijatelj Stahar: vse se je dogajalo povsem naravno in nikjer ni bilo nič protinaravnega. Toda Mojzes je kljub temu videl, da se je vse to lahko zgodilo le po Jehovovi volji; po Božjem duhu je spoznal, da sem vse to povsem naravno vodenje po poti opravljenih izkušenj vodil Jaz, se pravi Moj Duh, in je v prispodobah zmeraj postavljal Boga ob ta prvi človeški par in je tudi Moj vpliv poosebljal v najkrajših, pa vendar ustreznih podobah, kakor so bile tedaj v navadi in so tudi morale biti, ker so bile takšne podobe povsod nujne za vodenje ljudi in ljudstev.
11 Samoumevno je, da je Bog s Svojimi angeli prav dobro vedel in tudi znal ustvariti prvi človeški par v eni od najrodovitnejših pokrajin zemlje.
12 Če so poznejši in posebej dopuščeni naravni dogodki prve ljudi prisilili, da so zapustili svoj prvi prehranski vrt in se razgledali naprej po zemlji, se to ni zgodilo zaradi morebitne Božje ‚jeze`, temveč le iz ljubezni do človeka, da bi se prebudil iz svoje polenjene čutnosti, začel delovati in si pridobivati izkušnje.
13 Ko so Adam, njegova žena in njegovi sinovi zaznali, da je mogoče skoraj povsod na širni zemlji dobiti dovolj hrane, so začeli hoditi na daljša potovanja in tako precej dobro spoznali Azijo in Afriko. To jih je spet obogatilo z vsakovrstnimi izkušnjami. Skrivaj, kot jih je vodil Božji duh, so se vrnili v svoj prvi Eden in tam ostali, in od tam je izšlo tudi prebivalstvo vse zemlje.
14 Povej Mi v svojem srcu: Ali je v tem vidna kakšna Božja ‚jeza` ali ‚maščevanje`?"

143. Vesoljni potop

1 (Gospod): "Da, Božja modrost lahko postane nejevoljna, če se že oblikovani in vsaj na pol dozoreli ljudje objestno in tudi zlonamerno uprejo Božjemu redu; zato pa je znova tu Božja ljubezen, ki v svoji veliki potrpežljivosti napačna prizadevanja ljudi zmeraj ustavi s posebnimi sredstvi, in jih spravi nazaj na pravo pot; tako nazadnje vedno dosežem pri človeštvu Svoj končni cilj, ne da bi kakšno vsemogočno Božje maščevanje človeka v to prisililo, kakor da bi bil stroj.
2 Toda niti teh sredstev ne smete imeti za posledico Božje ‚jeze`, temveč edinole za posledico napačnega ravnanja ljudi. Da, svet in narava imata od Boga svoje nujne in nespremenljive prisilne zakone, in sicer v pravem redu; takšne zakone pa ima tudi človek po obliki in telesnem bistvu. Če se hoče človek temu redu upreti in preoblikovati svet, ga zaradi tega ne bo kaznovala samovoljna Božja ‚jeza`, temveč

ga bo kaznoval prizadeti, strogi in ustaljeni Božji red v stvareh samih, ki morajo biti takšne, kot so.
3 Vprašuješ sam pri sebi, ali bi lahko tudi vesoljni potop imeli za naravno in nujno posledico napačnega ravnanja. In povem ti: Da, to je bil! Več kot sto vidcev in poslancev sem obudil in po njih svaril ljudstva, ker so ravnala proti naravnim in Božjim zakonom, in več kot sto let sem jih zelo resno opozarjal na strahotne telesne in duševne posledice; toda njihova hudobna samovolja je šla tako daleč, da so v svoji slepoti poslance ne le zaničevali, temveč mnoge celo umorili in se tako začeli resno bojevati proti Meni. Kljub temu se nisem razsrdil od togote in maščevanja, temveč sem jih pustil, da so še naprej tako ravnali in žalostno izkusili, da v svoji nespameti in neznanju — ki sta vzrok, da so postali to, kar so — z veliko naravo in Božjim redom ne smejo početi vsega, kar se jim v njihovi slepoti zljubi.
4 Glej, na izbiro imaš, da se povzpneš na tisto skoraj petsto dolžin moža visoko skalo, ki stoji gledano od tod proti jugu, in potem objestno strmoglaviš čez visoko steno! Po neogibnih zakonih težnosti, ki veljajo za vsa telesa, boš takšno objestnost gotovo plačal s telesnim življenjem. Vprašaj se, ali bi se ti to zgodilo zaradi Moje ‚jeze` in Mojega ‚maščevanja`?
5 Tam proti vzhodu vidiš visoke gorske grebene, gosto poraščene z gozdom. Pojdi tja z desetkrat stotisočimi ljudmi, zaneti ogenj in požgi vse gozdove, in gore bodo ogolele. In kaj se bo zgodilo potem? Ste- vilni naravni duhovi, ki bodo zaradi tega postali goli in ostali brez dela, bodo začeli na prostem besneti in divjati. Nešteto bliskov, najstrašnejših nalivov in nenehna toča bodo nato opustošili pokrajine daleč naokrog. To bo naravna posledica tistega dejanja, ki je uničilo gozdove. Povej, ali sta tudi za to kriva Božja ‚jeza` in Njegovo ‚maščevanje`?
6 Če pa si desetkrat stotisoči ljudi resno prizadevajo, da bi odkopali gore in napolnili velika jezera ali naredili najširše vojaške ceste, da bi se laže vojskovali; če ljudje za več dni hoda daleč škarpirajo' cela pogorja za štiristo do petsto višin moža visoko ali izkopljejo dvesto do tristo dolžin moža globoke jarke okrog gora in s tein odprejo zapornice podzemeljskih vodnih zbiralnikov, da se začnejo gore pogrezati v velika vodna korita, ki so se izpraznila, in voda tako naraste, da začne v Aziji valovati kakor morje nad skoraj najvišjimi vrhovi gora, poleg tega so pri tem uničevanju gora uničili tudi mnogo stotisočkrat sto-tisoč juter najlepših gozdov, zaradi česar je naenkrat postalo svobodno in brez dela na tisoče in tisoče zemeljskih in naravnih duhov, ki so prej imeli dovolj dela z najlepšo in najbujnejšo vegetacijo, vprašaj se, kako zelo razburkani so postajali duhovi v zračnih plasteh! Kakšni viharji in strahoviti nalivi, koliko toče in nešteto strel je zaradi tega več kot štirideset dni iz oblakov padalo na

zemljo, in kakšno silno vodovje se je dvignilo nad skoraj vso Azijo, in vse to iz samih naravnih vzrokov! Povej, je bila to spet Božja ‚jeza` in Njegovo nespravljivo ‚maščevanje`?!
7 Mojzes je opisal to zgodbo kakor vse drugo tako, kot je bilo tedaj v zapisovanju v navadi, se pravi v podobah, v katerih je po navdihu Božjega duha zmeraj upošteval Mojo vse obvladujočo previdnost; to lahko ugotovite le po pristnih in resničnih prispodobah.
8 Ali pa je Bog jezen in maščevalen zato, ker ti in mnogi drugi še nikoli niste razumeli Njegovih velikih razodetij?"

144. Vzroki katastrof

1 (Gospod): "Povem ti: Živite samo petdeset let v pravem Božjem redu, pa ne boste videli, slišali, okusili in doživeli nobene katastrofe več.
2 Povem vam: Vse katastrofe, kuge, najrazličnejše bolezni med ljudmi in živalmi, slabo vreme, suha in nerodovitna leta, uničujoča toča, velike rušilne poplave, orkani, silni viharji, napadi neznanskih rojev kobilic in še več podobnega — vse to so posledice neurejenega ravnanja ljudi!
3 Če bi ljudje živeli kolikor mogoče v skladu z danim redom, jih vse to ne bi doletelo. Leta bi tekla kakor biseri na vrvici, eno tako blagoslovljeno kakor drugo. Naseljenega dela zemlje ne bi nikoli pestil prevelik mraz ali prevelika vročina. Ker pa se razumni in nadvse pametni ljudje sami lotevajo stvari, ki daleč presegajo njihove potrebe, če na zemlji zidajo prevelike stavbe in pretirano izboljšujejo, odkopavajo cele gore, da delajo vojaške ceste, ko uničujejo več stotisočev juter najlepših gozdov, ter zaradi zlata in srebra kopljejo pregloboke rove v gore, in končno živijo v medsebojnem prepiru in zmerjanju, medtem ko jih neprenehoma obdaja velika množica razumnih naravnih duhov, od katerih izvira vreme na zemlji, in tudi čistost in zdravje zraka, vode in prsti, je mar po vsem tem čudno, če to zemljo čedalje bolj prizadeva nešteto raznoraznih nesreč?!
4 Skopi in lakomni ljudje zapirajo svoje žitnice s ključavnicami in zapahi in poleg tega postavljajo k svojim zakladom in bogastvom, ki presegajo vsako preobilje, še oborožene stražarje, in gorje tistemu, ki bi se jim rad približal brez dovoljenja; resnično, z njim bi ostro ravnali!
5 S tem nočem reči, naj bi svoje trudoma pridobljene lastnine ne varovali; tu govorim o nadvse nepotrebnem, neznansko velikem preobilju. Ali ne bi bilo koristno postaviti tudi takšne žitnice, ki bi bile odprte za vsakega reveža in slabotnega, četudi pod nadzorom modrega darovalca, da si noben revež ne bi vzel več, kot potrebuje za

svojo prehrano? Ko bi tako z zemlje izginili lakomnost in skopost - dobro Me poslušajte - tudi ne bi bilo več nerodovitnih let.
6 Vprašuješ, kako bi bilo to mogoče. In Jaz ti na to odgovarjam:, Kar najbolj naravno, to pomeni: **če ste le nekoliko seznanjeni z notranjim delovanjem celotne narave, morate to ne le kmalu uvideti, temveč celo z rokami in nogami zaobseči.**

Jakob Lorber
Veliki Janezov evengelij
knjiga 4